

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

BEGINNING

Dasatskisi

Geòrgia, 2020

Direcció i guió: Dea Kulumbegashvili

Intèrprets: la Sukhitashvili, Kakha

Kintsurashvili, Rati Oneli

Durada: 121 min

Gènere: Drama

Idioma: Georgià

Data d'estrena: 08/01/2021

Una dona estirada amb els ulls tancats damunt del fullam

Seleccionada primer pel festival de Canes, que no va poder celebrar-se, però que va voler imprimir el seu segell en les pel·lícules que havien de formar-ne part de la programació del 2020, *Beginning* va irrompre a la secció oficial de Sant Sebastià amb una força enorme provocant-hi admiració, torbació i també una certa controvèrsia perquè la llarga durada dels plans encara causa rebuig. El cas és que el primer llargmetratge de Dea Kulumbegashvili (que ja havia cridat l'atenció per la bellesa plàstica de dos curts presentats fa uns anys a Canes) va acaparar el palmarès amb quatre premis (millor pel·lícula, millor direcció, millor guió i millor actriu concedit a la Sukhistasvili) i aquesta jove cineasta georgiana va començar a ser-hi considerada la gran revelació cinematogràfica d'aquest inclassificable 2020, les circumstàncies del qual potser han limitat l'impacte de *Beginning*.

Kulumbegashvili situa l'acció en una petita població georgiana aparentment tranquil·la que, en tot cas, serà alterada a causa d'un atemptat a una comunitat de Testimonis de Jehovà durant la celebració d'una cerimònia. La cineasta ha dit clarament que s'inspira en la marginació, l'aïllament i l'assetjament que, al seu país, pateixen les comunitats religioses a banda de la majoritària Església Ortodoxa. Allò que fa és situar una dona en el centre d'un relat que, habitualment, seria protagonitzat per homes en conflicte. Tal elecció dóna compte de la crítica que, d'una manera implacable i radical, la pel·lícula presenta contra el patriarcat i la violència masculista: la dona és la víctima (una moneda de canvi, un "objecte" amb el qual mesurar les forces) d'un conflicte amb una cinta de vídeo pel mig que inculpa els autors de l'atemptat sense que, tanmateix, la policia tingui la intenció d'intervenir: víctima i, als ulls dels homes, alhora culpable pel fet mateix de ser dona i dels desitjos de vida que pugui sentir a banda de les convencions imposades. De fet, Yana (el nom de la protagonista que encarna d'una manera poderosa la Sukhistasvili) viu un procés d'alienació i estranyesa dins del grup de Testimonis de Jehovà que el seu home lidera. Podem intuir una voluntat d'alliberament, de creuar una frontera (no és per res la presència d'un riu en un film que no és aliè al simbolisme) que la limita, si bé a l'altre costat tot és una amenaça, que es fa sentir des del fora de camp. Què li passa, en tot cas, a Yana? Aquesta

incertesa és reflecteix en un pla de llarga durada que sembla haver-se fet mític des del moment en què va fer-se visible al festival de Sant Sebastià: estirada al terra enmig del fullam, amb els ulls tancats, Yana rep al seu rostre la llum amable que s'infiltra entre les branques dels arbres. El rostre transmet serenitat (contràriament a bona part de les imatges, dominades per la tensió i la violència sense estar absentes de bellesa) mentre el seu fill no sap què li passa (tampoc els espectadors) i fins creu que pot estar morta. Potser una mort simbòlica amb una resurrecció en una direcció inesperada. Aquest pla, que arriba cap a la meitat del metratge, és un moment de transit del personatge i a la vegada suposa una prova per a l'espectador: qui la supera és a dins d'una pel·lícula que, reclamant-li una mirada atenta per veure i pensar les imatges, fa que afronti moments molt perturbadors.

Aquests moments no són aliens a una violència que té el seu moment culminant en l'escena d'una violació que reobre tots els debats sobre què pot mostrar-se i com. Kulumbegashvili ho mostra amb el convenciment que no s'ha d'amagar, però amb un distanciament intencionat, com si temés no tant crear incomoditat sinó una mena de voyeurisme còmplice a través de la proximitat. Tanmateix, també és possible posar en qüestió que la cineasta no hi renuncia, potser, a un cert esteticisme dins de la seva coherència formal. El cas és que aquesta és una pel·lícula feta per pensar-la i discutir-la amb un sentiment d'inquietud. De la mateixa manera que la decisió de Yana, encara que pugui considerar-se una resposta simbòlica a la violència de la cultura patriarcal fonamentada en textos bíblics, pot deixar-nos xocats. Hi ha una radicalitat (i potser una desesperança) que pot crear un distanciament protector. Però, si s'hi entra encara que sigui amb un peu a fora, resulta difícil no sentir-se pertorbat i a la vegada fascinat per unes imatges, quasi sempre en quietud, d'una bellesa corprendora que revelen una cineasta amb un sentit prodigiós de la llum, el cromatisme i l'enquadrament, cosa que du implícit el fora de camp que s'hi fa especialment revelador.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona